

dringer i Vejen, men det forekommer mig dog, at den Trafik, der besørges af dem, bør foregaa paa en for det offentlige betryggende Maade, saa man ikke skal risikere Ulykkestilfælde.

Den højtærede Trafikminister omtalte Anlægget af de nye Privatbaner, og det var af Ministerens Udtalelser ret klart, at han ikke var nogen varm Tilhænger af, at de kom til Udførelse i den Udstrækning, som er hjemlet ved Loven af 1908. Jeg indrømmer, at der maaske kan være Baner, om hvis Betydning der kan være Tvivl, men saaledes som den højtærede Minister tog Sagen, forekommer det mig, at han ganske glemte et vigtigt Moment, nemlig det, at disse Baneanlæg i høj Grad tjener til at byde arbejdsledige Kræfter Beskæftigelse. Ministeren omtalte bl. a. Forlængelsen af Horsens—Bryrup-Banen til Silkeborg og dens Ombygning til normalsporet Bane og aabenbarede, at han havde været imod dette Baneanlæg. Jeg ved jo ogsaa, at han har gjort, hvad han kunde, for at hindre, at det kom til Udførelse. Det beklager jeg, for saa vidt som det her ikke drejer sig om en ny Bane, der stikkes ud i Oplandet, men om en naturlig Forlængelse af den Bane, der for mange Aar siden blev bygget mellem Horsens og Bryrup. Det var ogsaa Bevillingshavernes Tanke, at Baneanlægget i fortrinlig Grad skulde anvendes til Beskæftigelse af de mange arbejdsløse i den paagældende Egn, og i den Anledning anmodede de allerede i September i Fjor om Tilladelse til at paabegynde Arbejdet. Men medens man i Indenrigsministeriet havde stillet sig særdeles velvilligt med Hensyn til nye Rentetilskud til Anlægget, maatte man forgæves vente paa Svar fra Trafikministeriet. Vi indsendte vor Ansøgning i September i Fjor, og først i April i Aar fik Bevillingshaverne Tilladelse til at paabegynde Anlægget. Vi anførte i vor Begæring til Ministeriet, at vi ønskede Anlægget iværksat, for at man sidste Vinter kunde beskæftige en Del af de mange arbejdsløse, men man vil forstaa, at naar vi paa den Skrivelse, vi indsendte i September, først faar Svar i April, har det, skønt Ministeren har imødekommet vort Andragende, været os umuligt at faa Arbejdet iværksat saaledes, at det kunde virke som Middel til Afhjælpning af Arbejdsløsheden sidste Vin-

ter. Nu er dette imidlertid et overstaaet Stadium, Ministeren har indvilget i, at Anlægget udføres, og jeg vil da henstille til ham at stille sig lige saa forstaaende og velvilligt overfor dette Baneanlæg, som han i øvrigt har stillet sig overfor Baneanlægget Kellerup—Silkeborg, der nu nærmer sig sin Fuldendelse. Jeg vil meget henstille, at Bevillingshaverne paa Anlægget Bryrup—Silkeborg maa blive lige saa gunstigt stillet med Hensyn til Refusioner og lignende som Bevillingshaverne paa det andet Baneanlæg.

Den højtærede Statsminister omtalte Spørgsmaalet om Afdragene paa de Laan, der var ydet Husmænd og mindre næringsdrivende i Henhold til Loven af 1918, og hævdede, at der var givet lempelige Afdragsvilkaar paa disse Laan. Jeg maa sige, at det er i hvert Fald en anden Opfattelse end den, jeg har faaet ved at tale med de paagældende Laansøgere, som jeg synes, man er faret mere strengt frem overfor end nødvendigt. Det er saaledes oplyst for mig, at Pengene er blevet inddrevet gennem Sagførere, hvad der har paaført de paagældende betydelige Udgifter til Inkassationer, som ellers kunde være undgaaet. Jeg forstaa heller ikke rigtig, at man vælger denne Fremgangsmaade, da man nok kunde have faaet disse Penge indkasseret paa lempeligere Vilkaar. Det er ikke løjerligt, at der blandt disse Laansøgere har hersket nogen Uklarhed over, hvorledes de egentlig skulde forholde sig, idet der i Rigsdagen, i Finansudvalget, bl. a. fra mine Partifællers Side, er arbejdet for at opnaa en helt anden Ordning med Hensyn til disse Afdrag; man har henstillet, om det ikke var muligt at lade dem gaa til en særlig Fond i Stedet for at gaa ind i Statskassen og saa fremtidig af Fondens Midler tildele mindre næringsdrivende og Husmænd, som trængte dertil, rent midlertidige Laan. Og man havde ventet at faa denne Sag afgjort. Jeg kan oplyse, at Spørgsmaalet ogsaa var fremme paa de jydskes Husmænds Sendemandsmøde i Aarhus, der ganske sluttede sig til den af mine Partifæller fremsatte Anskuelse, at Pengene skulde gaa i en saadan Fond i Stedet for i Statskassen. Det vilde derfor glæde mig, om den højtærede Finansminister vilde udtale sig om Spørgsmaalet og kunde give Tilslutning til den Tanke. Han vilde derved imødekomme et Krav, man